U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **B. P.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Ficnerem, Ph.D., advokátem se sídlem v Karlových Varech, Bělehradská 14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2008, čj. OAM-210/VL-07-12-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2010, čj. 61 Az 24/2008 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Tomáši Ficnerovi, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2008, čj. OAM-210/VL-07-12-2008, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 4. 2010, čj. 61 Az 24/2008 – 22, zamítl. Krajský soud v odůvodnění poukázal zejména na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě uváděl, že důvodem pro podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci dalšího pobytu v České republice a obava před věřitelem. Proto se krajský soud ztotožnil s právním závěrem žalovaného, a sice že žalobcem vyložené důvody nelze podřadit pod důvody uváděné v § 12 zákona o azylu. V řízení rovněž nebyl prokázán některý z důvodů obsažených v § 14a zákona o azylu, pro

který by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný nebyl povinen se blíže zabývat poměry v zemi původu žalobce, resp. rozhodovat ve výroku svého rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení zákona o azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností ve smyslu důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) – e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). V obecné rovině v ní uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a dále, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný vycházel, byl porušen zákon co do ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, který mohl ovlivnit zákonnosti tohoto rozhodnutí. Napadený rozsudek je nezákonným rovněž z důvodu, že zjištění správního orgánu nemají oporu ve spisu či jsou s ním v rozporu. Dle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žaloby. Stěžovatel současně požádal o ustanovení zástupce, který by uvedl konkrétní důvody kasační stížnosti a současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Krajský soud usnesením ze dne 30. 6. 2010, čj. 61 Az 24/2008 - 41, stěžovateli ustanovil zástupce z řad advokátů, JUDr. Tomáše Ficnera, Ph. D., advokáta se sídlem v Karlových Varech, Bělehradská 14. Ustanovený advokát v doplnění kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dále uvedl, že v stěžovateli v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí ze strany soukromých osob za účasti státních institucí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť správní i soudní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Problémy stěžovatele jsou čistě soukromého charakteru. Ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu nebo doplňkové ochrany.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, jestliže svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu (ne)přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*."

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádný důvod, na jehož základě by bylo možné vyslovit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Sám pak takový důvod nenalezl ani z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že jak žaloba, tak i samotná kasační stížnosti byla stěžovatelem koncipována velmi obecně. Jestliže stěžovatel vymezil stížní důvody pouhou citací předmětných ustanovení § 103 s. ř. s. a nikterak je blíže nekonkretizoval, nejsou splněny zákonné náležitosti kasační stížnosti a takto obecně vymezená výtka jako kasační bod podle § 104 odst. 4 neobstojí (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78, ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75 nebo ze dne 17. 2. 2004, čj. 6 Ads 21/2003 - 43). Jediná konkretizovaná kasační námitka spočívala v tvrzení, že žadateli hrozí v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí ze strany soukromých osob, a to za přispění státních institucí. Nejvyšší správní soud se proto, vázán rozsahem kasačních bodů, zabýval tím, jakým způsobem soudní, resp. správní orgán posoudil otázku, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení azylově relevantních skutečností se již dříve Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 27/2003 - 48 nebo ze dne 12. 4. 2007, čj. 7 Azs 17/2007 - 59. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2010, čj. 2 Azs 20/2010 - 85, uvedl, „*že aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany, tedy například tehdy, uvádí-li jako příčinu emigrace pouze snahu o zlepšení své ekonomické situace. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinno své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, náležitě odůvodnit*.“ Této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak především k doplňkové ochraně dostál.

K samotné otázce nároku stěžovatele na udělení doplňkové ochrany Nejvyšší správní soud připomíná, že je to zejména žadatel, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu, rozhodujícího o oprávněnosti žádosti. Stěžovatel v průběhu řízení uvedl, že důvody jeho příjezdu do České republiky byly ekonomické, jelikož se na Ukrajině zadlužil, chtěl by zde pracovat a do řízení o mezinárodní ochraně vstoupil z důvodu snahy o legalizaci pobytu. Výslovně přitom vyloučil, že by měl jakékoliv potíže s ukrajinskými státními orgány. Závěr žalovaného i krajského soudu, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Označené problémy nelze považovat za relevantní pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že ekonomické potíže, ani žadatelem vyjádřená obava z jeho věřitele, nejsou relevantním důvodem z hlediska možného udělení jedné z forem mezinárodní ochrany (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 19. 6. 2008, čj. 6 Azs 35/2008 - 57, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44, nebo ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69).

Rovněž snaha o legalizaci pobytu za účelem hledání či pokračování ve vykonávání práce na území České republiky z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu neobstojí

jako relevantní důvod ve smyslu § 12 ani § 14a zákona o azylu. Řízení o mezinárodní ochraně je třeba chápat jako zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu nebo kterým by v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je proto nepřijatelná (viz rozhodnutí ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004 - 55). Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud i správní orgán vypořádali s námitkou stěžovatele ohledně neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu dostatečným a přezkoumatelným způsobem. To samé lze říci i ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 předmětného zákona.

Stěžovatel dále navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud se takovým návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s. a rovněž dle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve spojení s § 32 odst. 1 téhož zákona, má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek přímo ze zákona.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky vznesené v kasační stížnosti. Kasační soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu) a dále 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu